

«ik zal toch nooit de bewoners van dit huisje kunnen overvallen met de lengte, die ik nu heb, in hun oog zeker die van een reus. Ze zouden gek worden van schrik!» Daarom knabbelde ze wat aan het stukje in haar rechterhand en waagde het niet bij het huisje te komen voor ze ingekrompen was tot een lengte van negen duim.

HOOFDSTUK VI

Big en Peper

EEN paar minuten stond ze naar het huis te kijken en te overleggen, wat ze nu moest doen, toen er plotseling een lakei in livrei uit het bosch kwam loopen (ze hield hem voor een lakei, omdat hij in livrei was, anders zou ze hem, te oordeelen naar zijn gezicht, voor een visch gehouden hebben) — die hard op de deur ging rammelen met zijn knoken. Deze werd geopend door een anderen lakei, ook in livrei, met een rond gezicht en groote oogen, als van een kikvorsch. Beide lakeien hadden, zooals Alice opmerkte, gepoederd haar, heelemaal in krullen en hun gansche hoofd bedekkend. Ze was erg nieuwsgierig om te weten, wat die twee te vertellen hadden en daarom kroop ze een eindje uit het bosch om te luisteren. De Visch-lakei nam van onder zijn arm een grooten brief, bijna zoo groot als hij zelf en reikte dien over aan den anderen, terwijl hij op plechtigen toon zeide: «Voor de Hertogin. Eene